

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyně JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **J. K.**, zastoupen JUDr. MgA. Michalem Šalomounem, Ph.D., advokátem se sídlem Bráfova tř. 52, 674 01 Třebíč, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2015, č. j. KUZL 43469/2014, sp. zn. KUSP 43469/2014/DOP/Mu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 19. 1. 2015, č. j. KUZL 43469/2014, sp. zn. KUSP 43469/2014/DOP/Mu **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci náklady řízení v částce 18.409 Kč k rukám právního zástupce žalobce JUDr. MgA. Michala Šalomouna, Ph.D., advokáta se sídlem Bráfova tř. 52, 674 01 Třebíč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 1. 2015, č. j. KUZL 43469/2014, sp. zn. KUSP 43469/2014/DOP/Mu bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Vsetín ze dne 3. 6. 2014, č. j. MÚVS2762/2014/OSA/NE/11 (dále též „správní orgán I. stupně“), jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o provozu na pozemních komunikacích“) ve spojení s § 7 odst. 1 písm. c) citovaného zákona, neboť dne

18. 2. 2014 v 10:20 hod. na silnici I/57 v obci Ú. u domu č. p. ve směru jízdy od V. k obci L. při řízení vozidla tovární značky Š. O. C., RZ:, držel při jízdě v pravé ruce u pravého ucha telefonní přístroj. Podle ust. § 125c odst. 4 písm. f) citovaného zákona v souladu s ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o přestupcích“) mu byla uložena pokuta ve výši 2.000 Kč.

V žalobě doručené zdejšímu soudu dne 19. 3. 2015 namítl, že ze strany policie mu nebyla poskytnuta náležitá poučovací povinnost podle § 13 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky.

Dále namítl, že ve správním řízení nebylo najisto postaveno, že se uvedený přestupek stal a v žádném případě nebylo prokázáno, že by se takového přestupku dopustil právě žalobce. Ze záznamu i výpovědi zúčastněných policistů a přiloženého plánu vyhotoveného policisty vyplynulo, že policisté seděli v zaparkovaném vozidle, ze kterého mohli pozorovat projíždějící vozidla po dobu, za kterou vozidlo jedoucí rychlostí asi 50 km/hod. projede vzdálenost asi 6 metrů, přičemž vozidlo a řidiče sledovali z bočního pohledu a poté z pohledu zezadu, tedy nikoliv čelně. Při ústním projednávání žalobce navrhl provedení místního šetření nebo rekonstrukce na místě samém, tyto důkazy však prováděny v prvoinstančním řízení nebyly. Dále namítl, že se správní orgán nevypořádal s uvedenými návrhy. Nedostatečně zjištěný skutkový stav vydedukoval i z té okolnosti, že policisté měli a mohli prokázat porušení předpisů zakládajících přestupek fotodokumentací, za tím účelem byli technicky vybaveni a podle jejich výpovědi údajně pozorovali přestupek ze zaparkovaného a poté i jedoucího vozidla, takže pokud by skutečně byli schopni nezaměnitelně pozorovat to, co tvrdí, že viděli, měli by i dostatek času ke zmáčknutí spouště záznamového zařízení. Fotografie pořízené žalobcem byly vyhotoveny za přítomnosti policistů a dokumentují, že odlesky ve skle skutečně pohled na situaci ve vozidle zkreslují. Naproti tomu fotografie pořízené policisty byly žalovaným vyhodnoceny jako důkaz, na základě kterého nejsou pochybnosti o bezvadném výhledu do interiéru vozidla ze stanoviště policistů ani o vhodných rozhledových podmínkách policistů na pozorovaný úsek ze stanoviště, které policisté zadokumentovali na snímcích do spisu. Tyto fotografie byly pořízeny bez přítomnosti žalobce ex post, v době po provedení silniční kontroly, při které bylo sděleno žalobci podezření ze spáchání přestupku, tudíž nemohou vypovídat o skutečnosti, kde bylo stanoviště policistů v době spáchání údajného přestupku.

Dále namítl porušení zásady materiální pravdy, jestliže žalovaný nadřadil důkazní sílu důkazů jedné strany a srovnatelné důkazy druhé strany označil za irelevantní.

Z výše uvedených důvodů navrhl, aby rozhodnutí obou správních orgánů bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 4. 5. 2015 k námitce absence poučovací povinnosti o blokovém řízení a důsledcích zaplacení nebo nezaplacení blokové pokuty ze strany policie poznamenal, že žalobce blokovou pokutu odmítl zaplatit na místě policistům a tudíž nebyly aktivovány ani důsledky, které by bylo jinak třeba zkoumat při zaplacení blokové pokuty, které má povahu rozhodnutí se všemi důsledky z toho plynoucími. Odmítnutím zaplatit blokovou pokutu si byl žalobce sám vědom toho, že ji na místě platit nemusí. Navíc za týž přestupek byl řešen s následkem ztráty bodů (výpis z karty řidiče), tudíž důsledky zaplacení blokové pokuty na místě si byl dobře vědom, takže i kdyby se mu ze

strany policie poučovací povinnosti nedostalo, jak tvrdí, nebyl na svých právech nikterak zkrácen.

Namítá-li, že správní orgán I. stupně ani žalovaný se v odvolacím řízení nevypořádali s jeho návrhem na provedení místního šetření, který předložil při ústním jednání, žalovaný zdůraznil, že žalobce žádný takový požadavek při ústním jednání nikdy nepředložil a poprvé se o tomto požadavku zmiňuje až ve správní žalobě. Tento požadavek nepředložil nikdy v průběhu řízení. Tvzení žalobce je tak nepravdivé a desinterpretuje skutečnosti ve spise protokolované a založené. Z těchto důvodů se žalovaný, ani správní orgán I. stupně nemohli k otázce či požadavku na místní šetření vyjádřit, ani na tuto námitku věcně reagovat, neboť nebyla žalobcem vznesena.

Pokud se týká námítky, že policisté měli k dispozici fotoaparát a přestupek tak mohli zaznamenat na snímku, k tomu žalovaný uvedl, že snímky přiložené k oznámení přestupku spolu s mapkou označují místo, odkud policisté vykonávali dohled nad silničním provozem. Jednalo se o obec Ústí u domu č. p. 158 ve vzdálenosti 6 metrů od sledovaného úseku, kdy jak sami potvrdili, měli dobré výhledové podmínky, bočním pohledem měli náhled do vozidla řízeného žalobcem. Boční registrace přestupku není překážkou ani důvodem pro zpochybnění svědectví policistů, kteří přestupek po rozjetí se za řidičem viděli také pohledem přes zadní sklo sledovaného vozidla. Nepořídili-li fotoaparátem, který měli k dispozici, snímek prokazující, že žalobce drží telefonní přístroj, nezakládá automaticky tato okolnost pochybnosti o přestupku. V této souvislosti žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, kterou citoval. Ke snímkům, které byly do spisu založeny a pořízeny žalobcem, uvedl, že ztrácí na důkazní síle, neboť jsou účelově opatřeny ze vzdálenosti několika centimetrů. Navíc snímky zachycují pouze pohled do vozidla žalobce přes zadní boční okno spolujezdce a zadní sklo vozidla. Proto se na snímcích objevuje lesk, který oproti snímku č. 1 připojeného k oznámení přestupku policisty s větším vzdálenostním odstupem viditelný není. Snímky pořízené žalobcem tak neprokazují v žádném ohledu, že by se přestupku nedopustil. K výtce, že policisté neprovedli ohledání telefonního přístroje a nezjišťovali, zda telefonoval či nikoliv, žalovaný uvedl, že tento úkon není jejich zákonnou povinností.

Z výše uvedených důvodů navrhl, aby žaloba jako nedůvodná byla zamítnuta.

Žalobce v návaznosti na doručené písemné vyjádření žalovaného v replice ze dne 2. 6. 2015 protestoval proti tvrzení žalovaného, že nikdy nepožadoval provedení rekonstrukce, naopak uvedl, že tento požadavek vznesl při ústním projednávání přestupku, což lze dovodit z hlasového záznamu, avšak jeho provedení bylo odmítnuto.

Za zcela nelogické pokládal tvrzení, že byli-li policisté vybaveni dokumentačním zařízením, proč tuto službu nevykonávali, jestliže za ním vyjeli a pozorovali, jak v páchání údajného přestupku pokračuje, jinými slovy proč tuto skutečnost nezdokumentovali. Ačkoliv žalobce i správní orgán pořizovali dokumentaci ex post, není zřejmé, proč vyšší právní síla byla dána tvrzení policistů, zdůvodnění může být opřeno pouze o jejich profesní příslušnost. Tvzení, že k objasnění skutkové podstaty daného přestupku není třeba telefon ohledávat, když tato činnost navíc není zákonnou povinností policie, žalobce uvedl, že povinností policie je nějakým způsobem skutek zdokumentovat. Z výše uvedeného se proto nabízí, že správní úvaha byla orientována zcela jednostranně a oba správní orgány se s žalobcovými námitkami dostatečně nevypořádaly.

Ve správním spise je založeno oznámení přestupku vydané Policií ČR, Krajské ředitelství policie Zlínského kraje, Územní odbor Vsetín, Obvodní oddělení Vsetín ze dne 18. 2. 2014, č. j. KRPZ-20694/PŘ-2014-151517, v němž je zaznamenán skutkový děj ze dne 18. 2. 2014, kdy v 10:20 hod. na silnici I/57 v obci Ú. ve V. u domu č. p. ve směru jízdy od V. k obci L., řidič vozidla tovární značky Š. O. C., RZ: držel při jízdě v pravé ruce u pravého ucha telefonní přístroj. Tímto jednáním se dopustil přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu ve spojení s § 7 odst. 1 písm. c) citovaného zákona. Žalobce oznámení o přestupku podepsal s vyjádřením, že mu nebylo poskytnuto poučení, nesouhlasil s tvrzením hlídky, nebyla pořízena fotodokumentace, i když fotoaparát měla hlídka ve voze. Popisovaný děj byl podpořen úředním záznamem ze dne 18. 2. 2014 sepsaným nstržm. J. Z.

Dále se ve spise nachází fotodokumentace, snímky označené č. 1 až 4 a plánek místa. Z evidenční karty řidiče ze dne 18. 3. 2014 bylo zjištěno, že žalobce měl tři záznamy v přestupcích, bodové hodnocení = 0. Řízení o přestupku bylo zahájeno oznámením ze dne 21. 3. 2014 a zároveň nařízeno ústní jednání na den 15. 4. 2014, při němž byli vyslechnuti žalobce a policisté nstržm. J. Z. a nstržm. A. H. Z výpovědi žalobce vyplynulo, že při průjezdu obcí Ú. netelefonoval, ani nedržel hovorové zařízení, ani jiný předmět v ruce. Do spisu k založení předal pořízenou fotodokumentaci v počtu třech kusů fotek. Oba svědci shodně potvrdili, že jmenovaný držel v pravé ruce u pravého ucha hovorové zařízení a za jízdy telefonoval. Služební vozidlo Policie ČR bylo zaparkováno v obci Ú. u domu č. p. ..., vzdálenost k silnici byla cca 6 metrů. Při průjezdu žalobcova vozidla (10:20 hodin) poté, co uviděli, že držel v ruce hovorové zařízení a telefonoval, se za vozidlem ihned rozjeli. V ten den byla dobrá viditelnost, žalobcovo vozidlo nemělo tónované skla. Fotodokumentace byla pořízena ze služebního vozidla, z místa postavení tohoto vozidla, protiprávnost jednání žalobce byla registrována z boku, nikoliv zepředu. Žalobce byl poučen dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), protokol podepsal.

Dne 29. 4. 2014 vydal Městský úřad Vsetín rozhodnutí o přestupku, č. j. MÚVS2762/2014/OSA/NE/9, žalobce podal odvolání dne 13. 6. 2014, o němž po vydání opravného usnesení ze dne 17. 6. 2014 po upřesnění lokality „obec Ú.“ na místo původně nesprávně uvedené „obce Ú. ve V.“ žalovaný rozhodl dne 19. 1. 2015. Toto rozhodnutí je předmětem soudního přezkumu.

Jednání u zdejšího soudu se konalo dne 11. 5. 2017. Z přednesu žalobce i jeho právního zástupce bylo zjištěno, že žalobce trvá na žalobě a replice k vyjádření žalovaného. V dané věci stojí proti sobě tvrzení žalobce i tvrzení policistů. Žalovaný nezohlednil fotky pořízené žalobcem ex post, naopak zohlednil fotky pořízené policií, přičemž žádná z těchto fotek neprokazuje žalobcovu námitku, že při rychlosti vozidla bylo vidět, že drží v pravé ruce hovorové zařízení (mobil). Při ústním jednání dne 15. 4. 2014 byl proveden audiozáznam, v němž je zachycen požadavek žalobce o provedení rekonstrukce. Smyslem rekonstrukce bylo prokázat, že policisté nemohli v postavení, v jakém byli, a v rychlosti, kterou jelo žalobcovo vozidlo vidět, že držel v ruce hovorové zařízení. Ačkoliv tento důkazní návrh vznesl, proveden nebyl a žalovaný se s jeho odmítnutím ani nevypořádal. Současně s audiozáznamem byl proveden i protokol o ústním jednání, v němž však tato žalobcova námitka zaznamenána není. Za situace, že by nebyl zohledněn obsah audiozáznamu, pak žalobcova výpověď zachycená elektronickou formou, by postrádala jakéhokoliv významu.

Zástupce žalovaného se odvolal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a písemné vyjádření k žalobě. K procesní stránce řízení, tj. provedení rekonstrukce poznamenal, že v odvolání, ani v protokolu o ústním jednání ze dne 14. 5. 2014, není ze strany žalobce zmínka, že by tento návrh přednesl. Učinil tak teprve 14 měsíců po ústním jednání, a to v replice, s tím, že uvedený důkaz požadoval. Objasnil postup ve správním řízení v tom smyslu, že současně s audiozáznamem se provádí protokol o ústním jednání, který se poté předkládá k seznámení žalobci, který má právo se k jeho obsahu vyjádřit a zároveň jej i vlastnoručně podepisuje. Setrval na stanovisku, že skutek, kterého se měl žalobce dopustit, byl řádně prokázán, jednak svědeckými výpověďmi policistů, dále i pořízenými fotkami založenými ve správním spise, z nichž první a druhá fotka byla provedena na místě silniční kontroly, ex post pak fotka č. 1 a 4. Posledními dvěma fotkami byla prokázána dobrá výhledová možnost policie z místa, kde bylo zaparkováno vozidlo hlídky Policie ČR. Z těchto dvou fotek však žádné skutkové závěry činěny nebyly. Fotodokumentace byla pořízena ze vzdálenosti 6 metrů, na rozdíl od fotek dodatečně předložených žalobcem, které byly pořízeny ex post a to z bezprostřední vzdálenosti.

Právní posouzení:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s § 75 odst. 1, § 2 s.ř.s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů.

Po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že **žaloba je důvodná.**

Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobce dne 18. 2. 2014 v 10:20 hod. na silnici I/57 v Ú. u domu č. p. ve směru jízdy od V. k obci L. řídil vozidlo tovární značky Š. O. C., RZ: Podstatou projednávané věci je vyhodnocení, zda bylo dostatečně prokázáno, že žalobce v době řízení držel v ruce hovorové zařízení a na základě toho mohl být shledán vinným ze spáchání uvedeného přestupku či nikoliv. Vyhodnocením skutkového stavu věci soud doznal, že nebylo najisto prokázáno protiprávní jednání žalobce sice, že uvedený přestupek spáchal. Je proto na místě aplikovat zásadu *in dubio pro reo*.

Předně je třeba zdůraznit, že k problematice prokazování přestupku existuje bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu, jejímž spojujícím prvkem je názor, že každé podezření ze spáchání přestupku je třeba hodnotit individuálně, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem daného případu. Hodnocení věrohodnosti výpovědi policistů je v judikatuře kasačního soudu rovněž opakovaně řešeno (srov. např. rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008-42, rozsudek ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011-47, nebo rozsudek ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114, všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).

V projednávané věci proti sobě stojí tvrzení policejní hlídky na straně jedné a výpověď žalobce na straně druhé. Z předloženého správního spisu se podává, že správní orgán I. stupně provedl výslech obou hlídkujících policistů, kteří shodně vypověděli, že zřetelně viděli, jak řidič, tj. žalobce, držel v pravé ruce u pravého ucha hovorové zařízení a za jízdy telefonoval. Vozidlo hlídky Policie ČR bylo zaparkováno v obci Ú. u domu č. p., kdy z vozidla byl náležitý výhled na silnici I/57. Vzdálenost k silnici byla cca 6 metrů. Po spatření přestupku policisté za řidičem vozidla vyjeli, mezi sledovaným vozidlem i jejich služebním vozidlem nebylo žádné jiné vozidlo a oba policisté za dobrých rozhledových podmínek shodně vypověděli, že i během jízdy za vozidlem bylo vidět, že řidič stále telefonuje. Doložená fotodokumentace, snímky č. 1 až 4 pořízené policisty nevzbuzují pochybnosti o bezvadném výhledu do interiéru vozidla ze stanoviště policistů, ani o vhodných rozhledových podmínkách policistů na pozorovaný úsek ze stanoviště, které policisté uvedenými snímky zdokumentovali.

Žalobce oproti tomu vypověděl, že za jízdy žádné hovorové zařízení nedržel a uvedeného přestupku se tak nedopustil. Uvedl, že ze záznamu i výpovědi zúčastněných policistů a přiloženého plánu vyhotoveného policisty vyplynulo, že tito seděli v zaparkovaném vozidle, ze kterého mohli pozorovat projíždějící vozidla po dobu, za kterou vozidlo jedoucí rychlostí cca 50 km/hod. projede vzdálenost asi 6 m, přičemž vozidlo a řidiče sledovali z bočního pohledu a poté z pohledu zezadu, tedy nikoliv čelně. Žalobce při ústním projednávání navrhol provedení místního šetření nebo rekonstrukce na místě samém, žádný z navrhovaných důkazů však proveden nebyl, přičemž správní orgán I. stupně i žalovaný se nevypořádaly s uvedeným návrhem na provedení tohoto důkazu. Namítl proto, že v tomto ohledu je rozhodnutí správních orgánů nepřezkoumatelné.

Lze tedy shrnout, že zatímco zasahující policisté tvrdili, že přestupek spáchán byl, žalobce naopak tvrdí, že přestupek nespáchal.

Situace, kdy proti sobě stojí tvrzení policistů a přestupce, není neobvyklá. Správní orgán důkazy posuzuje v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, hodnotí dostupné důkazy dle svého uvážení. To však neznamená, že některý z důkazních prostředků může mít *a priori* vyšší váhu než jiný. Míra věrohodnosti prováděných důkazů, konzistenčnost výpovědi a dalších okolností plynoucí ze specifika každé projednávané věci, dají ve svém souhrnu správnímu orgánu ucelený obraz o tom, jak se projednávaná věc udála. Existence rozporů shromážděných důkazů je poměrně běžnou záležitostí. V takovém případě, kdy se správní orgán přikloní k jednomu z protichůdných tvrzení, je nezbytné, aby úvahy, které jej k tomu vedly, přezkoumatelným způsobem vyjádřil ve svém rozhodnutí a s rozpory se vypořádal (srov. např. rozsudek NSS ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005-84).

Zdejší soud k námitce ohledně posouzení správního zjištění skutkového stavu předně obecně konstatuje, že otázky dokazování ve správním řízení (řízení o přestupku) jsou upraveny v zákoně č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. V § 3 je uvedeno, že správní orgán má postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, tedy s požadavky na zákonnost jeho postupu. Ust. § 50 odst. 3 správního řádu pak správnímu orgánu ukládá povinnost, i bez návrhu, zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu v řízení z moci úřední správní orgán ukládá nějakou povinnost. Správní orgán podklady pro rozhodnutí zejména důkazy, hodnotí podle své úvahy, přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení

najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (§ 50 odst. 4 správního řádu). Samotný postup správního orgánu při provádění dokazování pak upravuje § 51 a následující správního řádu (viz rozsudek NSS ze dne 22. 7. 2009, č. j. 1 As 44/2009-101). Soud má dále za to, že je obecně vhodné, aby žalobce neuchovával paletu svých námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale aby je uplatnil již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak by se zbytečně připravil o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. **Správní orgány se musí vždy vypořádat se všemi tvrzeními a důkazními návrhy obviněného z přestupku, přičemž jen relevantní a pro materiální zjištění skutkového stavu podstatné důkazní návrhy, je třeba v přestupkovém řízení provést.**

Soud předesílá, že jakkoliv je správní soudnictví podrobena principu plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval např. ve svém rozsudku ze dne 16. 4. 2015, č. j. 5 Afs 89/2013-29: „*těžiště dokazování má probíhat před správními orgány, přičemž není úlohou správních soudů provádět složitá dokazování a nahrazovat tak to, co měl již před nimi učinit správní orgán... Správnímu soudu přísluší v rámci soudního přezkoumání správního rozhodnutí posoudit, zda správní orgán provedl dokazování v potřebném rozsahu, tedy zda si opatřil dostatečné podklady pro rozhodnutí tak, aby mohl řádně usuzovat na skutkové i právní otázky, které pro své rozhodnutí potřebuje zodpovědět. Soudní řízení správní není pokračováním správního řízení. Úloha správního soudu je tak primárně přezkumná, v zásadě se nejedná o soud nalézací, byť je správní soud samozřejmě oprávněn v přiměřeném rozsahu doplnit dokazování provedené správním orgánem (§ 77 odst. 2 s.ř.s.).*“ Obdobně podle rozsudku ze dne 24. 9. 2015, č. j. 2 As 114/2015-36: „*v řízení o žalobě podle § 65 a následující s.ř.s. má krajský soud běžně řešit, a to typicky prováděním důkazů, skutkové otázky, jež byly zkoumány ve správním řízení, jehož výsledek, tedy žalobou napadené správní rozhodnutí, přezkoumává. Dokazování před soudem se však má zásadně omezit na prověření toho, zda skutkové závěry ze správního řízení obstojí.*“

V nyní projednávané věci správní orgány dle názoru soudu nezjistily skutkový stav tak, že měly nade vší rozumnou pochybnost za prokázané, že se deliktního jednání dopustil žalobce, neboť provedené dokazování nebylo úplné. Žalobce po celou dobu správního i soudního řízení zpochybňuje výpovědi policistů o tom, že se dopustil přestupku a namítl, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav. Krom dalších námitek o tom, jakými všemi způsoby mohly správní orgány postupovat, nabídl v rámci soudního přezkumu rovněž však i ve správním řízení konkrétní důkaz k vyvrácení věrohodnosti výpovědi policistů, že při jízdě telefonoval, a to provedení rekonstrukce. Správní orgán tento jasně formulovaný důkazní návrh zcela opominul. Ze správního spisu je zjevné, že navrhovaný důkaz proveden nebyl, což sice spadá do pravomoci správního orgánu, nicméně tento nijak nevyložil, proč k provedení tohoto důkazu nepřistoupil.

Dle § 77 odst. 2 s.ř.s. v rámci dokazování může soud zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem, neupraví-li zvláštní zákon rozsah a způsob dokazování jinak. Soud jím provedené důkazy hodnotí jednotlivě, i v jejich souhrnu, i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem a ve svém rozhodnutí vyjde ze skutkového a právního stavu takto zjištěného. Zásada volného hodnocení důkazů ve správním řízení neznamená, že by správní orgán ve svém rozhodování měl na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoliv, nebo o které z provedených důkazů své skutkové závěry opře, a které opomene. Při hodnocení důkazů z hlediska jejich závažnosti správní orgán určuje, jaký

význam mají jednotlivé důkazy pro jeho rozhodnutí a zda o něm může opřít svá skutková zjištění. Rozhodnutí pak tedy musí se opírat o důvody, na základě kterých lze učinit určitý závěr a musí z něj být seznatelné, že při tvorbě skutkového i právního závěru byla respektována logika uvažování a to v kontextu s ostatními důkazy.

Správní orgány opíraly své závěry o výpovědi policistů, kteří měli žalobce přichytit při páchání přestupku. Naproti tomu žalobce popřel, že by za jízdy držel v ruce hovorové zařízení, a že snímky pořízené policií takové jeho jednání neprokazují. Na posílení svého tvrzení vznesl konkrétní důkazní návrh – rekonstrukci a místní šetření, aby mohlo být vůbec ověřeno, zda mohli policisté zaregistrovat popisovaný skutkový děj.

Není sporu o tom, jak již výše uvedeno, že je právem správního orgánu, který vede řízení o přestupku, vlastní úvahou dospět k rozhodnutí, které důkazy provede a které naopak označí v dané situaci za nadbytečné a návrhu na jejich provedení nevyhoví. Toto jeho oprávnění vychází také ze základních zásad správního řízení, jako je zásada procesní ekonomie, a zásada dokazování jen v rozsahu potřebném pro vydání rozhodnutí. Rozhodně však nelze toto právo chápat jako absolutní. Jeho realizace nesmí být překážkou uplatnění základních záruk osob čelících určitému obvinění trestní povahy v širším slova smyslu, garantovaných normami nejvyšší právní síly. Soubor těchto záruk lze souhrnně nazvat právem na spravedlivý proces. Tvrdí-li osoba, proti níž se řízení vede, že se skutek, jehož se měla dopustit, odehrál jinak, než je jí kladeno za vinu, a přitom zde nejsou objektivně ověřitelné okolnosti, které by takovou verzi s jistotou vylučovaly, je pro zachování určité rovnováhy třeba provést důkazy, které k prokázání pravdivosti svých tvrzení navrhuje. Zde v důsledku toho, že v postavení obviněného z přestupku využil svého práva v § 73 odst. 2 přestupkového zákona navrhopvat důkazy na svou obhajobu, byl na dosah způsob, jak provedením těchto důkazů a jejich následným zhodnocením ověřit či vyvrátit vzájemně korespondující výpovědi obou policistů. Soud dospěl k závěru, že v posuzovaném případě správní orgány svým postupem v řízení o přestupku porušily zásadu rovnosti zbraní, když vyloučily prezentaci důkazů svědčících ve prospěch žalobce a závěr o skutkovém stavu věci učinily toliko na základě jednostranných důkazů.

Ze správního spisu i přednesu účastníků v rámci soudního jednání bylo zjištěno, že ve správním řízení byla provedena protokolace o ústním projednání přestupku dne 15. 4. 2014 se žalobcem, svědky policistou J. Z. a A. H. Zároveň byl pořízen i zvukový záznam, který předložil zástupce žalovaného při soudním jednání a jímž byl rovněž proveden důkaz (přehrání).

Podle § 18 odst. 1 správního řádu kromě protokolu lze pořídit také obrazový nebo zvukový záznam. To znamená, že zákon může s možností pořídit takový záznam výslovně počítat, nebo postačí k pořízení záznamu i pouhá skutečnost, že se záznam pořizuje v souvislosti s výkonem působnosti orgánu veřejné moci, která je stanovena zákonem. § 18 odst. 1 věta druhá správního řádu tak umožňuje správnímu orgánu pořídit zvukový nebo obrazový záznam o průběhu úkonu v řízení, o kterém se má sepsat protokol. Hlavní funkcí protokolu v rámci správního řízení je formalizovaný záznam úkonů správního orgánu, účastníků řízení a dalších osob, a to v rozsahu a způsobem, který umožňuje jejich pozdější, opakované použití v rámci správního řízení a následného soudního přezkumu. § 18 odst. 1 věta poslední správního řádu tak stanoví, že správní orgány jsou povinny vyhotovit protokol v písemné podobě a paralelně s ním jsou oprávněny pořídit zvukový nebo obrazový záznam. Úkony, při nichž správní orgán jedná s účastníky, provádí dokazování nebo vyhlašuje

rozhodnutí, se zaznamenávají ve formě zvukového nebo zvukově obrazového záznamu, který se uchovává na trvalém nosiči dat a je součástí spisu. Tak tomu bylo i v daném případě. Situace, kdy vznikne **rozpor mezi protokolem a záznamem má přednost záznam**, neboť tento způsob zachycení průběhu řízení je dokonalejší a průkaznější než protokolace. Zaznamenáváním jednání se zcela vyloučí možnost nepřesnosti a zkreslování informací především při provádění dokazování. V daném případě byl sice proveden protokol o ústním jednání ze dne 15. 4. 2014 a paralelně s protokolem pořízen i zvukový záznam, avšak protokolace nebyla odrazem přesnosti zvukového záznamu, čímž došlo k porušení procesních předpisů, což mělo za následek, že účastník řízení byl zkrácen na svých procesních právech, a to způsobem, který způsobuje nezákonnost rozhodnutí, neboť při ústním projednání byly žalobcem uvedeny skutečnosti, které nebyly zaznamenány do protokolu, konkrétně návrhy na provedení dalších důkazů, s nimiž se správní orgán nevypořádal.

S ohledem na to, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, vykazuje pochybení ve shora naznačeném směru, nemohl krajský soud suplovat roli správního orgánu, proto přezkoumávané rozhodnutí zrušil dle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro vady řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.) vyplývající z odůvodnění soudního rozhodnutí.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Náklady řízení žalobce sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000 Kč a z odměny a náhrady hotových výdajů zástupce žalobce. Odměna zástupce činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5 a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, za 4 úkony právní služby (příprava a převzetí věci, sepsí žaloby ze dne 19. 3. 2015, vyjádření k výzvě soudu a replika ze dne 2. 6. 2015 a zastoupení při jednání soudu dne 11. 5. 2017), náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky, 4x 300 Kč a cestovné Třebíč – Brno a zpět osobním vozidlem S. F., RZ: ..., průměrná spotřeba paliva na 100 km/9,7 l, 150 km x 3,90 Kč, 9,7/100 x 150 km x cena 1 litru benzínu = 29,50 Kč, celkem 1.014 Kč a náhrada za ztrátu času cestou 3 hodiny 600 Kč, což celkově činí 15.214 Kč a jelikož je zástupcem plátcem DPH zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající této dani, tj. 3.195 Kč, celkem 18.409 Kč a zaplacený soudní poplatek 3.000 Kč, takže celková výše nákladů řízení činí 21.409 Kč, kterou je žalovaný povinen zaplatit do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 11. května 2017

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová